

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1988/2019
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ... и КК из ..., чији је заједнички пуномоћник Соња Поповић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3320/18 од 17.01.2019. године, у седници одржаној 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3320/18 од 17.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3320/18 од 17.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 9495/2017 од 01.06.2018. године исправљене решењем истог суда П 9495/2017 од 15.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца који су тражили да се обавезе тужени да им исплати укупно 5.738.421,81 динар и то АА, ББ и ВВ сваком по 207.650,23 динара; ГГ и ДД 741.174,93 динара, ЂЂ 784.372,24 динара, ЕЕ 656.296,00 динара, ЖЖ и ЗЗ, сваком по 439.172,67 динара, ИИ 657.053,84 динара, ЈЈ и КК, сваком по 387.260,11 динара, свима са законском затезном каматом од 28.11.2017. године до исплате и солидарно трошкове поступка, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, све уплатом на рачун пуномоћника тужилаца. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова поступка плате 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3320/18 од 17.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Наиме, у току поступка је утврђено да су предметне парцеле у саставу улице, и на тај начин је извршена фактичка експропријација, која управо и настаје када се на земљишту граде путеви, инфраструктурни и други објекти у јавном интересу, иако не постоји решење о експропријацији земљишта, односно о његовом изузимању из поседа и на тај начин је власник онемогућен у вршењу својих власничких права и није у обавези да трпи штетне последице, зато што надлежни орган није спровео управни поступак и донео решење о експропријацији (изузимање из поседа) које би било основ за исплату новчане накнаде. С обзиром да тужиоци нису доказали да је приликом изградње улица заузет део предметних парцела у време када су они били сувласници истих, то тужиоци немају право на новчану накнаду за фактички одузето земљиште у висини његове тржишне вредности, јер би то право имали само у ситуацији да је до фактичког изузимања дела предметних парцела дошло у време када су тужиоци били власници парцела и лишени свог права, тужиоци на ове околности нису пружили доказе.

Са напред наведених разлога нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, и са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом случају, тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари, са којих разлога за оцену о дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ. Имајући у виду да је тужба ради исплате поднета 01.12.2017. године, и да по тада важећем средњем курсу Народне банке Србије вредност предмета спора највишег побијаног дела у износу од 784.372,24 динара не представља динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужилаца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић